

BUITENLAND

DE STUDIE DER TANDHEELKUNDE IN SPANJE

Omtrent bovenstaand onderwerp lezen wij in de *Semaine Dentaire* van 29 Maart het volgende:

„Het eerste onderwijs-programma voor het diploma van tandarts dateert in Spanje van 1876, doch de studie der tandheelkunde is eigenlijk pas geregeld bij het koninklijk besluit van 20 Maart 1900, dat tezelfder tijd den titel van „*odontologo*” instelde. Onder den krachtigen aandrang van Prof. Florestan Aguilar, die daarvan de vader is, heeft het onderwijs in de Stomatologie sinds dat tijdstip voortdurend verbetering ondergaan. In 1900 werd het opnieuw gereorganiseerd en de laatste wijziging van het studieplan dateert van 13 Augustus 1914. Het onderwijs in de tandheelkunde wordt gegeven aan de Tandheelkundige School te Madrid, die een onderdeel is van de centrale faculteit. Zoo men de „*Anuario dental*” mag gelooven, dan zou deze school de beste van geheel Europa zijn; haar inrichting is geheel modern en Florestan Aguilar, die er de directeur van is, beijvert zich deze steeds meer uit te breiden.

Om te worden toegelaten moeten de studenten in het bezit zijn van het eindexamen gymnasium. Een decreet van 4 Juli 1911 leert ons, dat een ontheffing geweigerd is aan practici, die den cursus aan de school wilden volgen zonder het toelatingsdiploma. Behalve het eindexamen, moeten de aanstaande Spaansche tandartsen den voorbereidenden cursus in de geneeskunde gevolgd hebben, welke twee jaar duurt. Zij verwerven den titel van *odontologo*, die hun uitsluitend het recht verleent tot het uitoefenen der tandreelkundige praktijk, na twee jaar speciale studie aan het Tandheelkundig Instituut te Madrid, waar onderwezen wordt:

In het eerste jaar: de tandheelkunde met haar kliniek (anatomie, physiologie, tandheelkundige pathologie en therapie; operatieve behandeling, tandhygiëne en geschiedenis der tandheelkunde).

De tandprothese met haar kliniek (kaoutchouk en metaal).

De ziekteleer en de toegepaste therapie met oefeningen in het laboratorium (beginselen der algemeene ziekteleer, therapie pathologische anatomie en tandheelkundige bacteriologie).

In het tweede jaar: de tandheelkunde, met inbegrip van de kliniek (ontleedkunde, physiologie en therapie der mondaandoeningen, extra-alveolaire complicaties van de tandcaries, openbare tandheelkundige gezondheidsleer, toepassing der geneeskundige wetgeving).

De tandprothese (kronen en bruggen) en de orthodontie.

Het eind-examen omvat vier onderwerpen:

- 1e. Het maken van een oorspronkelijk opstel over een onderwerp op het gebied der tandheelkunde;
- 2e. Een behandeling op het gebied der operatieve tandheelkunde;
- 3e. Een practische toepassing op het gebied der tandprothese;
- 4e. Een mondeling examen over de leerstof.

De *odontologos* hebben evenals de candidaten in de geneeskunde of in de algemeene wetenschappen in het vervolg de bevoegdheid een proefschrift in te dienen, ter verwerving van den graad van Doctor.

„Het aantal studenten in de tandheelkunde is niet zeer groot in Spanje; dit houdt wellicht verband met de moeilijkheid der studie. ¹⁾ In 1922 waren er 66 in het eerste en 66 in het tweede studiejaar; het laatste jaar waren er 78 in het eerste en 81 in het tweede. Het aantal gediplomeerden wisselt elk jaar tusschen 45 en 60.”

„Het is interessant deze gegevens te vergelijken met de gegevens van Frankrijk. Daar is het gemiddeld aantal studenten in de tandheelkunde per studiejaar 270, tegen 70 in Spanje en het aantal gediplomeerden is steeds meer dan 200, hoogstens 60 in Spanje. In verhouding tot de bevolking is het aantal tandartsen in Frankrijk veel grooter.”

B.

---

¹⁾ Vermoedelijk naar Spaansche begrippen. (Red.)